

РАДА

газета політична, економічна і літературна

ВИХОДИТЬ ЩО-ДНЯ, ОКРІМ ПОНЕДІЛКІВ.

Рік другий.

Адреса редакції і головної контори:
у Києві, Велика Підвальна вул. д. 6.
біля Золотих воріт.

Телефон 1458.

Умови передплати на рік 1907:

3 приставкою і пересилкою: на рік 6 карб., на півроку 3 карб. 25 коп., на 3 міс. 1 карб. 75 коп., на 1 міс. 65 к., окрем. № 4 коп.

За границю: на рік 11 карб., на півроку 5 карб. 50 к., на 3 міс. 2 карб. 75 коп., на 1 міс. 1 карб.

Передплата приймається тільки з 1-го числа кожного місяця.

За зміну адреси 30 коп.

Автори рукописів повинні подавати своє прізвище і адресу. Редакція може скорочувати і змінювати статі; більші статі, до другої неділі, переходять в редакції 3 місяці і вислаються авторам їх коштом, а дрібні замітки й дописи одразу знищуються.

Рукописи, на яких не зазначені умови друку, вважаються безплатними.

Умови друкування оповісток:

За рядок поперед тексту, або за його місце платиться: за перший раз 40 коп., за другий 20 коп.

За рядок після тексту: за перший раз 20 коп., за другий—10 коп. Хто шукає заробітку, платить за оповістку в 3 рядки 10 коп. за раз.

Початок літнього сезону.

В Театрі Купецького Саду з 1-го травня починає свої вистави товариство українських артистів під орудою **А. К. Саксаганського.**

Склад трупи: д-ки Ліницька, Войцеховська, Попова, Садовська, Туберозова, Дабановська д-л. Саксаганський, Мова, Позвиченко, Зайченко, Петашенко, Ласкавий, Дабановський, Жуликівський, Чичорський, Піддубий, Рекалов та інші.

Про перший спектакль буде оповіщено окремо.

Невольниця-Українка

Історична поема з часів Сагайдачного. Ціна 10 коп. Склад в книгарні „Кайвськ. Старики“ Безаківська, 8.

ПРОДАЄТЬСЯ Повний комплект ЖУРНАЛА

„Нова Громада“

за рік 1906. Окремі книжки по 30 к., з пересилкою 35 коп.

Ціна з пересилкою 3 р. 50 к. Адресувати: Київ, контора газети „РАДА“ В. Підвальна, 6.

Ціна газети

РАДА

з доставкою і пересилкою з 1-го апр. до кінця року 4 карб. 50 к. За границю 8 карб. 25 коп.

Хто передплатив газету до кінця року, тому висилається безплатно стінний календар на р. 1907.

Київ, 22 квітня 1907 р.

Сьогодні, ледве зачервоніла на схід сонця і почнуть ховатися зорі, ледве заблисне перший промінь весняного сонця, як на всьому обширі християнських земель мільйони народу вітатимуть одне одного радісними словами „Христос воскрес!“ І скрізь, по всьому світі де радісне вітання знаходиться не менше радісний відгомін в серці кожної християнської людини; скрізь, по всьому світі лунатиме „воістину воскрес“, переняте справжньою вірою в воскреслого Христа, як символ побіди життя над смертю, символ перемоги божественної небесної правди і сяйва світла над людською злобою і темрявою.

Тільки в нашій християнській землі, що пишастається своїм православ'ям, яке ніби тільки одно й захоує в собі чистоту Христової науки, тільки, на необсяжних просторах російської землі, рясно скропленої кров'ю людською і гіркими слезами страдника—народа, радісне вітання в цей великий день всевітнього свята згучим тяжким сумом і вимовлятиметься з гіркими, пекучими болями в серцях. Для християн всього світа в цей день воскресне Христос, тільки не для нас, підданців Росії... От вже другий рік, як замучена країна зустрічає цей великий, радісний для всього світа день оповиства сумом і обліта слезами. Тисячі крашанок і снів, котрі всі сили свого розуму і серця поклали за для високого ідеалу братерства, любові і правди, зустрічають цей великий день, день найбільшого торжества любові, в тяжкій неволі, ніби якісь злочинці, замучені і зневірені, без простутку надії на те, що над народом—страдником швидко засяє сонце правди і любові. Щоб надія ця воскресла, щоб висхли пекучі слези на очах народу, треба, щоб по всій країні од краю до краю дулюк пронеслося слово амністії, якої так довго і так напружено вимагає і жде увесь народ.

Великий символ.

В сьогоднішній день живе життя святкує побіду свою над смертю—зімою. Сама природа оновляє сили свої, а за нею оновляються і сили—надії замученої і потомленої людської на нове життя. Давно колись, ще тисячеліття назад, ця немирюща надія привітала чарівну вість про воскресення Христа, велику символістичну вість про воскресення великого Страдальця землі, замученого на смерть тигарем життя. В міру того, як свідомість людей—що далі—аростала, спадала з віста цієї та містично-релігійна одія, в яку її було вбрано спочатку, і тепер вона виступає перед нами надзвичайно красивим і привабливим символом навірушої надії всіх страдальців землі на побідний кінець їх страждань, на могутню силу самого життя.

Глибокий чарівний символ! Скільки правди життєвої міститься в ньому! Скільки глибокого змісту, вкладає в нього кожен страдалець! І з якою певністю вся людськість вірить в те, що й вона відпочине від мук і настане, нарешті, справжнє життя, життя гармонійної культури, братства і загального миру.

Від того часу, як людськість пам'ятає себе і свої мукі, вона тільки й живе цією надією, змагаючись зробити її дійсністю і скоріше—скоріше наблизити її. Через муки й неймовірні страждання, через жертви тяжкі вона прямує до цього ідеалу, що сяє для неї наче маяк той темної ночі на бурхливому морі. Тисячу разів падає на тернистому шляху, але тисячу разів піднімається знову і знову прямує до нього. А могли мільйонні жертви боротьби за ідеал нової життя обвислає квітками зеленими і складає на честь їх вяліччя пісні, саме їм їх згадуючи з пошаною й любов'ю великою. І оглядаючись на пройдений нею шлях, людськість може сказати, що багато перешкоди вона зсунула з його, ростропача гранітні скали заборони і, хоч з тяжкими жертвами, але наблизилась вже до того маяка, що вабить її і кличе до себе.

Хай же гудуть побідні зводи у великий день воскресення, хай вісують вони про велику надію на побіду життя і підбадьорюють неслух, додаючи більше ще сил для неможливих борів.

Вістею одради і могутнього поклику до активності хай пронесуться вони і по нашій мученій Україні, вісуюча збудженій нації надію на нове вічне життя і невпинний національний розвиток! Хай пронесуться ці дзвони надії і збудять до активного життя—боротьби за мертвою націю.

Ці згудки з похоронного дзвону хай обернуться в могутні акорди побідного гімну і викличуть з національної могили похованих там борців!

С. Петлюра.

Крашаночка.

М. Грушевського.

Занесемо червону крашаночку й положимо на могилу, де спить наша мати. В важкій домовині з грубих плах, скотаних залізом сибірським, під тяжкою верствою землі, наспаною синами—виродками, що засинали й забули матір, відкасувшись од неї.

Спить вона, спить, серед загального відродження весни. Правда, що й весна не красна, не весела. Але пускає дерево, не вважає на холод і туман, певне ясных, веселих днів у будувати.

І на нашій могилі проростає травиця, як привіт поколінь небжучих нам, їх виступникам, заповіт вічного оновлення, немирючого життя. Положимо на тій зеленій травиці нашу крашанку—символ відродження, привіт воскресення.

Чи воскреснеш, мати?

Чи любови й праці наших поколінь пощастить зрівноважити те, що занедбали, упустили старші? Чи шода, заповідна віками увадка, малодушність, дезертирства, може бути ще вирівняна, надолужена, чи тому втраченому не буде вже вороття на віки? Чи „срамотня давня гідність“—гей, навіть і не давня, бо тягнеться в неї й досі та година національної деморалізації, ренегатства—чи забудеться вона, заглядана святим запалом і поривом новітніх поколінь? Чи оживе слава наша, слава України—слава безграничної самодержавства за волю і людські права свого народу?

Чи надбання віків українського життя—все духовне багатство українського народу мало б востатися без і слідків,

без хаяїна? „Наша пісня, наша дума“, безграничне море народного артизма, ів пісні і в мелодії, в утворіх словесних і утворіх артистичних, сумні зігханія кобарів і гарячі пориви гніва і запалу творів українського відродження, вся історія народних страждань і поривань до правди і волі, все до найдорожчої скарбиці свого життя—українського слова, чи все те має востатися за мертвою виморочною спадщиною, поживою антикваріів і археологів, схоронене на полицях бібліотек, у вітринах музеїв?..

Єсть дереву надія, сиває старозавітний пророк... хоч і засохне стовбур його, і завмере в землі корень його, але від вохкого повіту вітру, від живущої роси відродить воно силу свою й відновиться, як новопосяжене.

Чи великий народ, що на кожнім кроці свого життя положив печать немирючих своїх сил, свого творчого духа, своєї невичерпаної життєвої сили—мав би вичерпатися тепер, саме тепер, коли розпадається його домовина, коли весняне життя ступає в її віко?

Ей, мабуть ні!

Чи життя й завад, які чують в наших грудях, не маленькі тільки іскрини великого огню, що тліє під попілом в грудях народу? Чи бурхливий час, в яких живемо, кінець кінцем не роздмухають його?

Ей, роздмухають мабуть! Воскреснеш, мати!

3 газет та журналів.

Проф. М. Сумцов умістив в останньому числі „Южного Края“ прекрасну відповідь на статі Ів. Неуча-Левіцького, друковані в „Україні“. Відомо, що д. Левіцький обвинював сучасних українських письменників в тому, ніби вони по умові в галицьких українцях виробляють якусь особливу літературну мову, авсім далекою од живої народної мови, і тим гублять цілу українську справу. На всі, часами дуже курьозні, вибірки д. Левіцького проф. Сумцов відповів спокійним, розважним тоном і доводить всю неадекватність балаканини д. Левіцького.

Сучасну українську наукову мову не можна вважати галицькою. Хоча вона вироблялась у Галичині, а головними творцями її були не галичани, а російські українці—Кушнір, Драгоманов, Ковальський, Уманець, Грішченко, Кримський. Хайби еть; хайби ні араз; посилається вона або сіншійності характеру, або недостатньо заснованій навіком до літературно-художничкої мови; тому то вони зовсім чужі творам крашанок авторів, які сповідають в собі наукове засвоєння української мови з художничким її розумінням, так, наприклад, як В. Грішченко та А. Кримський.

Не можна вимагати від наукової мови невідомо краси й художничства. єсть матері, що не підлягають аграбому викладанню, не тільки а обсягу наук спеціальних—хімії, технології, медицині, але й з обсягу політичної й публіцистичної, де виникає багато нових ачяних, нових понять, нових термінів, при сутому й вноді жорсткому життєвому викладі. Неминучу а цілком природну трудність розуміння, яка виникає од того, приписують аводі мові, і тоді виникає докір, що ось тепер не пишуть мовою Квітки й Шевченка, ачє Квітка й Шевченко писали колись науковим стилем.

Не мають ніякої ваги докори, чому, мовляв, не пишуть мовою Шевченка, що ніби не живив ніколи чужоземних слів, хоча б і через те, що Шевченко писав не виключно для селян, але для всієї України і живив чимало чужих слів, де того було треба.

Сучасна українська мова вимагає де великої праці, але праці обрешкої, з увагою на сучасне її соціальне становище, з терпимістю до ріжничі поглядів, особливо до ріжних дрібних правосіус; з омичанням недостатньо угрунтованих гадок; з планами єдності й плаомірності для сільшої праці. З таких точок погляду стаття д. Неуча-Левіцького в „Україні“ 1907 р. являється багато де в чому незадовольняючою у вій завалдо багато повторень і осуджен, багато нетерпимости, зайвої суб'єктивної або областної вузькості поглядів.

Домисли д. Левіцького про якусь фактастичну змову між демократичною галицькою партією і радикальною українською, щоб насадити у нас галицьку мову, проф. Сумцов вважає цілком неймовірною, бо жадної особливої галицької мови нема, а є українська мова, а деяким галицьким відтінком, закріплення або усунення якого не залежить од яких небудь партійних умов.

Коли б такі умови й були, то вони цілком безсилі а ефемерні, і навіть тяжко подумати, щоб головні вчені діячі в Галичині, при їх широкій освіті, сиробовали йти шляхом таких безглуздованих умов. Вірити в можливість таких умов,—значить не розуміти природи мови, її історії і можливих умови її органічного розвитку.

Перецінаючи всі дрібязкові закиди, які робить д. Левіцький нашій сучасній

РАДА

Рік видання другий

Газета політична, економічна і літературна

ВИХОДИТЬ У КИЄВІ ЩО-ДНЯ, ОКРІМ ПОНЕДІЛКІВ.

„РАДА“ має широку програму, як звичайні великі політичні газети: дає щоденний огляд життя політичного, громадського, економічного і літературного на Україні, в Росії а по чужих землях; звістки про всякі світові події; поезії та оповідання; фельєтони: політичні, наукові і белетристичні.

„Рада“ має власного кореспондента в Державній Думі і Державній Раді.

„РАДА“ має власних кореспондентів у Петербурзі, Москві, Харкові, Одесі, Полтаві, Чернігові, Херсоні, Житомирі, Кам'янці-Подільському і по інших містах України та Росії, а також і за кордоном: у Львові, Чернівцях, Відні, Парижі і Берліні.

Особливу увагу звертає „Рада“ на місцево життя провінції.

Працев давніхшх і нових визначних письменників, які обіцяли свою участь в цим році, програму газети поширено зроблено все можливе для того, щоб газета стала органом всієї України й давала перегляд життя ріжних її частин, в Росії й за кордоном. Особливо вважає Редакція на те, щоб дати читачам по змолі повний образ не тільки суспільно-політичного, а й духовного й культурного життя та його збудування в Росії й Австро-Угорщині. Потреба й змаганням сучасного українського життя присвячуються ширші статі теоретичного змісту. Стоячи на основі поступового й демократичного українства, газета не є партійною і дає місце статтям, які освітлювали-б питання з ріжних партійних становищ поступового й демократичного напрямку.

Умови передплати:

3 приставкою і пересилкою: на рік 6 карб., на півроку 3 карб. 25 коп., на 3 міс. 1 карб. 75 коп., на 1 міс. 65 коп.

За границю: на рік 11 карб., на півроку 5 карб. 50 к., на 3 міс. 2 карб. 75 коп., на 1 міс. 1 карб.

Ціна окремого № 4 коп.

ЗА ЗМІНУ АДРЕСИ 30 К.

Хто передплатив газету на цілий 1907 рік, тому висилається „Словник чужих та не дуже врозумілих слів“ В. Доманицького і стінний календар на 1907 рік.

Адреса редакції і головної контори: у Києві, Велика-Підвальна вул., д. 6, біля Золотих воріт.

ТЕЛЕФОН 1458.

Передплатувати й купувати на розрід „РАДУ“, окрім контори (Вел. Підвальна, 6), можна ще по сім місцях: у КИЄВІ: в книгарні „Кієвської Старики“, Безаківська ул., ч. 8. У НЖИНІ: в книгарні л-ні Черкаської. У ЛЬВОВІ: (Галичина) в книгарні Наукового товариства ім. Шевченка, ул. Театральна, ч. 1.

Редактор **М. Павловський.** Видавець **С. Чикаленко.**

Театр Т-ва Грамотности

Т-во українськ. арт. під орудою Миколи Садовського.

У понеділок 23 квітня равком по зменшенім цінам виставлено буде: „ЗАПОРОЖЦЬ ЗА ДУНАЕМЬ“, ук. оп. на 3 дії Гулака-Артемовського. Увечері при участі М. К. Заньковецької виставлено буде: „ЗА ДВОМА ЗАЙЦЯМИ“, ком. на 4 дії Старичького і Левинького.

У вівторок 24 квітня равком по зменшенім цінам виставлено буде: „БУРЛАНА“, др. на 5 д. Карпенка-Карого. Увечері, при участі М. К. Заньковецької виставлено буде: „ЦИГАНКА АЗА“, др. на 5 д. Старичького і Левинького.

У середу 25 квітня в бенефіс артистки Ганни Борисогліської виставлено буде: „ЗАЙДИГОЛОВА“, др. на 5 д. Кропивницького.

Початок вистави у 8 годин вечора.

Капельмейстер: **Густав Елінен** Відповідальний режисер: **М. Садовський.**

Театр Лук'янівського Народн. Дому.

Артистичне товариство під орудою М. Старицького.

В понеділок 23 квітня виставлено буде (четвертий раз) **СУЄТА** комедія на 4 д. Карпенка Карого.

Беруть участь: д-ки Валерик, Васильченко-Дорошенко, Завітовська, Рибальченко, Чайчик, Штанге; д-л Барвінський, Дубенко, Кучеренко, Кошовий, Лисенко, Івашенко, Мостовенко, Свіргоський, Початок у 8 год. увеч.

У вівторок 24 квітня бенефіс головног режисера товариства **М. Старицького**, виставлено буде: **ДУШОГУБИ** драма на 5 д. Тогобочього.

Роль Мотрі гратиме **М. Старицька**. Початок у 8 год. увеч. Після спектаклів **ТАНЦІ**.

Режисер **Л. Свіргоський.** Головний режисер **М. Старицька.**

Городський Театр.

Російська опера. Товариство оперних артистів.

Великодіяний репертуар.

У понеділок 23 квітня „ФАУСТ“. Початок у 12³⁰ г. д. увечері: „ОТЕЛЛО“.

У вівторок 24 квітня „РУСЛАНЪ І ЛЮДМИЛА“. Початок у 12³⁰ г. д. увеч: „ЕВГЕНІЙ ОНГІНІЙ“.

У середу 25 квітня „ЛІКОВАЯ ДАМА“.

У четвер 26 квітня „ДЕМОНЪ“.

У п'ятницю 27 квітня оп. „ДУБРОВСКИЙ“.

У суботу 28 квітня оп. „РИГЛЕТТО“.

У неділю 29 квітня „РУСАЛКА“. Увечері оп. „ГАЛЬНА“.

У понеділок 30 квітня оп. „ПАЦЯ“. Бер. уч. вся трупа.

Вийшов з друку і роздається і розсилається дурно **Каталог нот** видання книжного і музичного магазину

у Києві Леона Ідзіковського у Києві

що уміщує музичні твори для шкільних завятів по програмах музичних шкіл і консерваторій, салонні пісні і танці, а також усякі українські пісні, як на один голос, так і для гору, для фортепіано в 2 і 4 руки та інші інструментів. Є на головному складі для усієї Росії і Царства Польського твори І. І. Падеревського і українського композитора **М. Лисенка**.

Скрипки по 2 карб. 50 коп., 3 карб., 4 карб., 5 карб., 6 карб., 8 карб., 10 карб. і дорожчі.

Смички по 40 коп., 50 коп., 75 коп., 1 карб. і дорожчі.

Гитари по 3 карб. 50 коп., 4 карб. 50 коп., 5 карб., 6 карб., 7 карб. 50 коп., 10 карб. і дорожчі.

Балабайки від 1 карб. 25 коп. і дорожчі.

Кларнети та Флейти по 4 карб., 4 карб. 50 к., 5 карб., 6 карб. 50 к. і дорожчі.

Гармонії російсь., італійс. строю одноряд. від 1 карб., двохранді від 10 карб. троххранді від 25 карб. і дорожчі.

І всякі інші музичні струменти та все, що до них потрібно, в головному депозитарію музичних інструментів і нот

Г. І. ПИДРЖИШЕК, у Києві, Хрещатик, № 58.

Г. ч. д. 56—122

літературній мові, проф. Сумцов гово-
рити:

На підставі таких думок шановний ук-
раїнський письменник жорстоко катує свою
літературну брацію, і кожного поіменно, а
докорами в лоносошовній, в калічній мові,
в пробудженні бадуристів до літерату-
ри... Чудно аустрияти в старому українсь-
кого письменника так багато глузування по-
до мови там, де по суті самої річі, менш
усього може бути місця для сміху, і менш
усього слід з ним рахуватися. Коли одні
сміються з „від“, то чому ж другому не
сміються з „од“, і ці в одній мові не зали-
шити тоді кутки без посміяння. Вагації
шановний письменник в спогадках згадує
стає на заваді хиткий гурт глазування з
річної мови, та ще й за чужий голос, раху-
ючи на сусідні наради.

В статі д. Левіцького єсть, на думку
проф. Сумцова, де-що й таке, над чим
молодим українським письменником слід
поміркувати, але

на жаль, це користе тоне в масі нікуди
непридатного псевдо-філологічного мотлоху,
серд безконечних повторювань, великого
ігнорування з мізерних приводів і балаку-
ючого бурчання. Все це можна було б про-
мнути повною мовчавкою, а поваги до шанов-
ного імені заслуженого письменника, коли б
статя д. Левіцького висловлювала його особисті
погляди; але в ній чути відгуки багатьох
старих і нових непорозумін, і, головна річ,
вона льє воду на такі колеса, од руху яких
нічого доброго й світлого вийти не може.
Ім'ям шановного письменника будуть корис-
татися; на його помилкові міркування бу-
дуть покінатися, як на авторитетні, не роз-
бираючись в них, без оцінки їх внутрішньої
вартости.

* Д-ій Петлюра в останній книзі
„Україна“, подаючи огляд українського
життя за минулий місяць, зазначає дуже
слабу діяльність української парламен-
тської фракції в Думі:

Діяльність ця не виявилася за минулий
місяць в яких видах ніх фактів і особливо
реальних здобутків. Крім виступу члена
Головної д. Салає в справі аграрного по-
ставили ми не можемо не зазначити зараз
одного політичного акту, цілком факту,
який би свідчив про істинне життя „про-
маї“, про її внутрішній зростаючий
діяльність в справах думської творчої праці
і політично-національного освітлення укра-
їнських народних мас. Може не пояснюється
тим, що українська парламентська фракція
уваляє на себе неусуцільнені політичні оди-
вильні, однакільки світогляд, в конгломерат
різних, подекуди цілком протилежних полі-
тичних течій і напрямків, по самій суті своїй
мало здатий до одностайної і гармоній-
ної діяльності в певному конкретному від-
ражанню напрямку. Та як би там не було,
українська трудова громада в Думі не ви-
являє з себе міцної організації, до голоса
якої б прислухалась ціла Дума, з поглядами
і тактикою якої так чи інакше рахувалась б
решта думських посівів. Українські посів
виступають найбільшого на думській трибуні
і в різних думських комісіях не як члени
української парламентської фракції, а як
представники інших політичних фракцій, але
тільки не української. В цим напрямку вони,
очевидно, не дотримувались од членів укра-
їнської думської фракції першої Думи, які
тож не дуже люблять виступати од імені
останньої, а більшою охотою виступаючи як
к-д або трудовики.

Заява української парламентської
фракції не задовольняє д. Петлюру,— вона
заиндідує загальної, і крім того,
з'ясував тільки принцип розважання земе-
льного питання і нічого не каже про ті спе-
ціальні особливості, які має це питання спе-
ціально на Україні. Через це не можна не
пожалувати, щоб свій намір ввести окрему за-
писку про розважання земельної справи на
Україні трудової української громади вико-
нала якомога скоріше.

Д-ій Петлюра докоряє українських по-
сів за те, що вони дуже мало дбали,
щоб українська людність знала про ді-
яльність як кожного посіва з окрема, так і

їх парламентської організації, що вони
дуже-дуже рідко відгукуються до народу
через українську пресу, яка вже існує:
з цього факту не можна не посувати і за
негативні наслідки його не обвивовати
українських посівів. Во коли вони не робили
чого в надії видання власного парламен-
тського органу, то доведеться сказати, що це
і не раціонально, і не практично і шкодливо
для справи політичного освітлення укра-
їнських народних мас, що з великою жадо-
бою сподіваються живого і щирого голосу
свого заступника в тисячах, найбільш і
різноманітних питаннях політичного, національ-
ного і класового життя як цілої держави
вагаці, так і України зокрема. Коли ж при-
гадати ще й той факт, що українські моло-
ді преси, як може візити, доводиться пробива-
ти собі шлях через неймовірно тяжкі пе-
решкоди, через бадуристів, тугодумство і
національну аморфність одних (категорія т.
зв. „земляків“— „тоже малоросовь“, „ха-
чловь“ і т. д.), через неприязняльність до
українського слова темних мас селянства,
робітників, через вороже ставище до неї
адміністрації і особливо поліцейської, коли
пригадаємо де все, то зазначений нами факт
байдужого відношення укр. посів до укр.
преси виступає особливо виразно і шкодливо
для інтересів та розширення впливу остан-
ньої. Оди факт діяльної участі українського
посіва в якійсь укр. газеті позитивно міг би
відбитись на більшою інтереса до остан-
ньої серед широких верств нашого грома-
дянства, а в кінцекому результаті на під-
вищення національної і політичної свідомо-
сти цих мас, на зрості їхнього культурно-
розвитку та координованої національної
активности.

Державна Дума.

Відгуки парламентського життя.
Петербург, 20 апріля.

„Русь“ розкажує, як Головін їздив до
Столинина. Запрошений до телефона,
Головін увечері, перед початком засідан-
ня ради міністрів приїхав у зміній па-
лац. Прем'єр, розмовляючи, зазначив, що
оказія з Зубровим справляла у вищих
сферах тяжке враження, так само може
стати приводом для неорозумін і те,
що закріплені про скасування воєнно-
польових судів голосували без міністрів.
Головін роз'яснив, що по закону, строчка
заява, подана білизні як 30 депутатами,
повинна бути поставлена на порядок
дня. З приводу законопроекта про ска-
сування воєнно-польових судів кабінет
було оговинено. Опріз того Дума поспі-
шала провести закон через те, що хо-
дили чулки про розгон Думи, яких нео-
дкншув прем'єр, розмовляючи з Чолоко-
вим. Столинин на це одкавав, що ніхто
не мав рації думати, що закон про во-
єнно-польові суди буде внесеню. З роз-
мови далі виявилось, що конфлікта через
це не буде. Столинин сказав, що буду-
чийнн Думи багато залежить од пита-
ня про Гершельмана і амністії. З приводу
запитання про Гершельмана Столинин
дуже розсичував, як на цю справу ди-
каються депутати і особливо центр, але
Головін що-до цього не міг одповісти
щось напевне. Про амністію Головін
сказав, що вона прерогатива Царя. З
розмови можна вивестись, що Думі на-
де-який час нічого не загрожує.

„Русь“ пише, що до Зуброва що-дня
ходять якісь воєнні, ставлячи війни.
Зубров виїздить в Норвегію.
Проти депутата Ізмайлова прокурор
розпочинає діло. Його виявляють в то-
му, що у його однокімнати, земляка
зайдено недозволену літературу (?)

Ходять уперті чулки, що Головін ки-
дає такі председателювання.

Думська комісія вносить перегляну-
тий закріплені про місцевий суд також
же готовий.

З трудової групи, через неагду, що
виникла в групі з приводу питання про
комплект армії, виходять подольські де-
путати: Грушевич, Дубоніс, Соловей, Де-
дурік, Зубченко і Наумчак.
Думська фракція р.-с.-д.-р.-п. на ек-
стренному засіданні, що було 16 апріля
ввечі в зняку з окаянію, що трапилась
в Думі між презідіумом і Зубровим,
постановила, що поводити Зубророва бу-
ло таке як і слід, в промові його не було
ікрімінуемых виразів; постановлено три-
матись і далі такої самої тактики, коли
буде обмірковуватись справа про конти-
гент новобранців. Поводіння председате-
ля признаю неправильним.

Нехай воскресне!

Моїх сестер, братів веселих я бачу.
Сміються, під сявом сонця весняним ра-
діють вони.

Немов ожилі мої сестри й брати, немов
би воскресли вони.

А сліз я не бачу на очах: не видко.
Геть висошли слези, втомилася плакати
люде. Хоч день, хоч на час одпочити хо-
тять мої сестри, брати.

І чудно мені: я звик до сумних їх
очей, до сліз цих жінок і дітей. Од бате-
ків і синів, чоловіків, братів я чув лиш
прокляття самі, прокляття стражданн, борні
за той хліба шматок. Сьогодні ж, я бачу
святістю, радіють і кажуть: „воскре-
сне Христос!“

Я бачу веселі обличчя... і вітер док-
ся до мене той райсний данин по пер-
вых. Сам вітер, і дзвони, і сонце здаєть-
ся, що кажуть—співають: „воскресє Віл,
Христос.“

Але придивляюсь я краще і слухаю
пильно—і бачу, і чую, що радіють не
цира... Брати мої, сестри сміються—це
права, але ж подивіться! Які вони
втомлені—схудлі, нужденні, а очі горять
яким хворим огнем! І видко в тих очах
бажання—благання:

„О коли б же ти, земле, воскресла!
Коли вже ти справді воскреснеш, Хри-
стос, Коли!“

Я чую виразно... В повітрі сесетсь
сподулений стогін. Це прагне весь світ,
але голосить земля: „воскресни, воскре-
сесни!“

Оп вітер легенький, мов хвилька на
морі плавє так лагідно. Він будить
рослину, він сіє життя, він каже всім,
каже: „воскресни, воскресни, живи!“

Встає—живає рослина. Травица під-
носить голову, квітви вже першні
цвісти почали. Струмок гомонить криштале-
вий. На дереві видко життя. І чути,
здається, що царство рослиннє живе—
оживає, встають голоси: „воскресни, вос-
кресни, цвіти!“

Аптаство щєбече, аптаство співає так
голосно, красиво. Я чую виразно в пові-
трі співання пташок: „Воскресни земля,
оживься, живи!“

А річка, як море широка, прозора!
Купається сонце в воді кришталевій. Ле-
генькі там хвилі встають: Мов з небом

обившись, до сонця вода промовляє:
„Коли-ж, ясне сонце, коли вже ти справ-
ді нове засіяєш на небі? коли?“

А сонце спокійно сіє, горить. Свій
промінь розсіюваний сивляє на закату в
воді. Як багато—багато могла! Разом із
вітром до них нахильється промінь, їх
грїє, пестить. Це братерські могили,
могили борців, що найбільше бажали
життя оновити і упали в упертій борні...

О, як їх багато! Ім краю нема. Скрізь,
подивіться, посяно їх. І звідтіл з мо-
гли тих, до вітру, до сонця, до волю
життя доноситься, чуя я добре, міпні го-
лоси: „Брати наші й сестри! Живіть для
життя! Оновіть своє серце, воскресніть
душєю, а з вами воскресне життя! Жи-
віть! Най воскресне!“

І вітер, іптаство й струмок криштале-
вий і сонце—почули цей поклик...

Я чую гармонію дивно—прекрасну, я
чую величний, сполучений спів:
„Живіть... Най воскресне життя... Най
смійнявий дух живе... воскресне, воскрес-
не життя, оновиться воно.“

Я чую... Я вірю...
Л. Пахаревикий.

По Росії.

— Діяльність генерала Думбадзе. „Зна-
менитий“ генерал Думбадзе вичував пі-
сля замаху на його життя і одразу ви-
явив великомудру діяльність. Він видав
який наказ ятінській поліції: „Вста-
новити пильний догляд над тими домі-
вами, в яких провадять бойових „дру-
жин“ та анархисти-терористи, мають
собі притулок. Наперед оповіщати хази-
нів цих домівок, що всіх, хто прийде до
себе когось з числа злочинців-ворогів по-
рядку, які наважались зробити цей ку-
рорт гніздом розбійництва, я нежалючі
карятиму, а будинки їх, в яких зроблено
склад зброї та бойового апарата і в яких
живуть лиходії, я звелю ліквідувати без
останку, так само, як і дїм Нови-
кова. Я вимагаю, щоб на вулицях
було свідливо і був порядок. Ніяких збо-
рач я не дозволю ні за що. Я раджу
д.д. „освободителям товарищам“ по-
скапати з себе широкі пояснн та особисте
вбрання (?) бойової дружини, в якому,
поки я був слабкий, знову де-які почали
ходити та вихвалитись таким убранням.
Хлопчикам та тим, що вештаються по
вулицях з червоными ганчірками, немов
би з прапорами, наминати вуах і під
решку видавати їх батькам, а як знову
це саме робитимуть, забирати їх до по-
ліції. Як тільки де виникнуть розрухи,
наказую справничому працювати рішуче
і зараз же оновіцати мене умовним зна-
ком по телефону на те, щоб я завчасу
міг послати роті стрільців, щоб припи-
няли заколот. А вас, спокійних мейка-
ців Ятлі і повіту, впеваю, що я зо своїм
стрільцями та з поліцією купити не
будемо і, не спочиваючи, дбатимемо про те,
щоб захистити ваш спокій. Це мое за-
дання і я цілком ручуюся. Наказ „муд-
рий“, не чуваний! (К.М.)

— Злочинство поліцейського. В Каза-
ні, в першій поліцейській часті, околочний
Петров зробив ганебне насильство над
одною арештованою жінокою. (Тов.)

— Земський з'їзд. Начальник головного

управління в справах місцевого госпо-
дарства повідомив одного впорядника
будучого зїзду земських діячів, що мі-
ністр внутрішніх справ згодився дозволити
цей з'їзд, але з умовою, щоб на з'їзд
поклимамо було по 5 земських гласних
од кожної губернії. Як що впорядника
з'їзду згодяться на такі умовини, то
вони повинні подати міністрів проха-
ння дозволити з'їзд. (О. В.)

— В Державній Раді. „Товарищ“ по-
відомляє, що знов зорганізувався гурток
„правих“ членів Державної Ради, що був
роспався після смерті Ігнат'єва. Роспався
гурток через те, що реакціонери вищої
марки цурались „разночинцев“, особли-
во виборних членів: За життя Ігнат'єва
всі вони збирались у нього. Туди не сорок
було піти Палену, і Ріхтеру, і покой-
ного Голицю. Тепер знов „правих“
збирає в себе на квартирі Гончаров—
а до того ходить навіть „блва кость“. З-
бираться, коли треба. На цих зборах і
вироблено було відоме запитання міні-
строві освіти, яке „провалилось“ у
Державній Раді. Найбільше балакають
на зборах: Гончаров, Самарин, Саб-
лер, Зінов'єв, Нарішкін, Касаткін. Всі
„думають“ однаково. Тільки Зінов'єв
„не згоджується“. На двох останніх збо-
рах виступав і „молодий“ член Ради—
Шіхю, але успіху не мав, бо нескладно
балакав. Справжнього промовця в правих
членів Ради нема і з того вони дуже
смувають. В цій „партії“ тепер єсть 44
члена. Звичайно, що там уже всі зорі“,
всь „краса“ придворних бюрократів.

— Губернатор Селіванов. Иркутський ге-
нерал-губернатор Селіванов оддав під
воєно-окружний суд 70 чоловік за на-
лежність їх до соціал-демократичної партії.
Обвинувачено їх на підставі 102 та
129 статів. (Тов.)

— З життя партій. Вибори на з'їзд со-
ціал-демократичної партії мало не всюди
вже скінчено. Здебільшого пройшли
„большевики“. Це звичайно вплине на
підприємні постанови з'їзда і на склад
центральных органів партії, що були до
цього часу під впливом „меньшевиків“.

(В. В.)

— Догляд за семинаристами. В Сіноді
складається особливий список семинари-
стів, що брали участь в семінарських
забастовках та заколотах. Ці списки буде
послано архієреям на те, щоб вони зна-
ли, хто з семинаристів „крамольник“,
і не давали їм духовної служби. (Ст. П.)

— Амністії не буде. 19 апріля міністр
юстиції Шегловитов їздив до Царського
Села Думали, що він поїхав у справі
амністії, але Шегловитов ніякого докла-
ду не робив про амністію. Амністії не
буде. Все буде, як і було. Тільки губер-
наторі та генерал-губернаторі робити-
муть де-які подякості арештованим. (Р. С.)

— „Реформа“. Газета „Новий Строй“
довдаєсь, що воєнне начальство в ко-
жньому піхотному полку має поаводити
пудеметні роті. За два роки число та-
ких рот має дійти до 260.

Людність.

„Христос воскрес!“ Що рік співають
По храмах божих, а самі
Брати у ярма запрятують,
Гноять, катують їх в тюрмі.
Коліби Христос на землю Нашу
Вернувся знов, то знов би він
Гірської муки пив би чашу
Між людських трупів та руїн.
Ще й досі широкі любови
Серд людей шукать—шкода!
Тут тільки льється ріки крови,
Панує лихо та нужда.
Ведуть з народами народи
Невинну, люту боротьбу,
Ждає паний світ свјободи,
Та не дають її рабу...
Всім світом правлять християне
Та щоб Христос тепер прийшов,
Він вгледів би, що старі рани
Ще більш роз'ятрилися знов.
Він вгледів би, що темні сили
Ще укріпилися у злі,
І їх безвинних жертв могили,
Скрізь гніт і кривду по землі,
Святих борців тюрму підземну
Та до заслань льодових цугь,—
Промовив би: „цо людність темну
Хтось инший вивольить, маїбуць.“
Гіркими б Він залысь слезами
І з болем одлетів би пріч.
Всеж панувать повік над нами
Не буде чорна вража ніч.
Сергій Бердєєв.

Вічний жид.

Легенда.
— Іди!.. Іди!..—невмовкаючи дзвеніло
йому все у вухах.—Іди!..
Небо, земля, зорі, до тихо блимали в
безмежній височині,—все в природі зли-
лося для його в той страшний, невмовка-
ючий голос.
— Іди!.. Іди!.. Іди!..
Боже! як же це тяжко. А за що?
Він—нещасний Агастер, що так ждав
свого месії, і коли Той з'явився на землі—
не пізнав його в страдників. Месія,
змучений, знеможений, під вагою тяж-

го хреста впав коло хати його, а він
гнівно штовхнув його ногою, пхнув од
порогу, це й крикнув:
— Іди собі!
Й от тепер це страшне слово прокльо-
ном усе бренив йому в ухах, у серці.
Він ішов. Стомлений, знесилений, він
ішов довго-дого. Не знав і сну. В зне-
мові падав на землю, сномінь залящув-
вав очі,—й даремно. Перед ним зараз
з'являлася висока гора—Голгофа і на її
хрест в Росіюти. А з того хреста не-
сось тихе-тихесеньке, як легенький по-
дих весняного вітру, але страшне, грі-
зне слово:
— Іди собі!
З жахом схоплювався Агастер і тівав
геть од примари. Але вона бігла слідом
за ним, і все стояла перед ним...
Тяжке життя! Але ж смерть сама бі-
гла десь од його.
Ревучі хвилі морські залякано росту-
палися перед засудженим на довічне жи-
ття, а прийді обережно знов викидав його
на берег.
Гострі скелі розлітались, хоч і груди-
ми він кидався з кручі в безодню, й він
цілий вставав, а малесенькі камінчики
тільки шаруділи в його під ногами, не-
мов шепотіли:
— Іди!.. Іди!..
О, чом же не з ними і я? Може б
муки нарешті скінчались мої,—шепотів
він і вибіг з цирку...
Смеркало. Легенький вітерець підхвчав
і, здавалось, тихесенько-тихо піби го-
ворив:
— Іди!.. Іди!..
Переляканий, кинувся далі нещасний
Агастер.

Ще десятиліття й століття минули.
Він усе йшов.
Аж ось знов підхонила його здорoven-
на юрба і понесла за собою на пишній
майдан.
Посеред майдану курились і великі ог-
нища і люде, в червоному, жадали се-
бе страшною процесій, що помалу надхо-
дила з боку. Люде в якихсь дивних од-
ежах, з розмальованими, чорним неагра-
бними поставами, у високих кшваках,
стогупи й плачучи, яшли звязані, на-
вируги оточені військом.
— Що з нами хотять тут робити?—
спитав Агастер.
— Палитимуть не-христів на славу
могутнього Богові. Це свята інквізиція.
Він хотів кинутись і крикнув тим
людям:
— Схаменіться! Що ви робите? Істин-
ний Бог—Бог любови милосердя, і не
треба йому цих кривавих жертв та
посми!
Але в сю мить, як море, юрба схви-
лювалась і геть-геть одтиснула Ага-
стера.
Защеміло в його серце і вверте ніби
легче стало йому на душі. Не він один,

Обличчя в їх такі ясні. Багато людей
вишло—чоловіків, жінок, і дітей, і стар-
их, і молодих вои...
Боже! ці люде співали про силу й мо-
гутність Того, Кого він тоді пхнув од
порогу свого...
— Слухайте, слухайте! співають... во-
ни раді за долю свою. Так вівав на їх!..
Звірив!..
Забражчали залізні двері й здоровен-
ний, лютий од голоду, лев хижо скочив
на арену.
— Схаменіться! — що сиди крикнув
Агастер, але голосу його навіть ближчі
сусіди не чули.
— О чом же не з ними і я? Може б
муки нарешті скінчались мої,—шепотів
він і вибіг з цирку...
Смеркало. Легенький вітерець підхвчав
і, здавалось, тихесенько-тихо піби го-
ворив:
— Іди!.. Іди!..
Переляканий, кинувся далі нещасний
Агастер.

Ще десятиліття й століття минули.
Він усе йшов.
Аж ось знов підхонила його здорoven-
на юрба і понесла за собою на пишній
майдан.
Посеред майдану курились і великі ог-
нища і люде, в червоному, жадали се-
бе страшною процесій, що помалу надхо-
дила з боку. Люде в якихсь дивних од-
ежах, з розмальованими, чорним неагра-
бними поставами, у високих кшваках,
стогупи й плачучи, яшли звязані, на-
вируги оточені військом.
— Що з нами хотять тут робити?—
спитав Агастер.
— Палитимуть не-христів на славу
могутнього Богові. Це свята інквізиція.
Він хотів кинутись і крикнув тим
людям:
— Схаменіться! Що ви робите? Істин-
ний Бог—Бог любови милосердя, і не
треба йому цих кривавих жертв та
посми!
Але в сю мить, як море, юрба схви-
лювалась і геть-геть одтиснула Ага-
стера.
Защеміло в його серце і вверте ніби
легче стало йому на душі. Не він один,

Ці люде, що палять на огнищі живих
людей на честь Бога милосердя, Бога
любви,—так само не зрозуміли Страд-
ника. На честь Того, Хто сам мовився
за своїх ворогів, палять вони огнища...
І Агастер знов пішов у численну юр-
бу розхвилюваних людей. Тепер він знав,
що треба робити. Він знав...
Сміло протовінявся він до сонма карди-
налів, архієреїв, прелатів.
Сиве волосся в безладді розвілосось по
старій голові, а ветха одежа од часу бу-
ла вся в дірках; глибокий зморшок по
всьому обличчю були. Іскри огневі сві-
тілись у погляді.
— Оце тут палять не-христів?
— Тут їх навертають до правої віри,—
одкавав прелат.
— Я жид і вірую в Того. Чие імя не
наслідває вимовити язик, хай воно буде
благословенне на віки віків; я вірую в
Адонай, Бога Аврамового, Ісаакового, Яко-
вого; я в його вірую і з приривством
дивляю на всю вашу зневажливість, на ва-
шу людність.
— Він богохульствує! Він зневажає
найсвятішу інквізицію! На огонь його! На
огонь!..
Знов закурився огнища серед май-
дану.
Серце забилося в Агастера, як його
піддали до огнища, де полум'я здорoven-
ми язиками байдуже ливало сухі дрова;
радість надії обняла його і легесенька
всмішка не сходила в його із уст. Він
спокійно вислухував всі божевільні про-
кляння з юрби, бо думає—де вже в-о-
станне.

— Ну, ведіть на огонь його!
Сміло ступив Агастер на гарче ву-
гілля й голосно став молитись Тому, Чие
імя не наслідває вимовити язик...
... Цілий день горіла огнища. Над ве-
чір подула північна прохолода і свіже
повітря од неї торкнулось до трупу Ага-
стера. Але він розкрив очі і все у ту ж
мить пригадав. Огонь не зачепив самим
Богом засудженого на довічне життя.
Подихнув ще вітерець і дрібеньке
вугілля тихесенько одкотилось по твердій
землі од огнища, немов шепочучи:
— Іди!.. Іди!..
Агастер пережякано кинувся звідти.

Проходять десятиліття й століття, а
він йшов і йшов.
Аж от і знов на стрічу попалась йому
численна юрба. По особливих вигуках і
руках він зразу пізнав, що то були його
солемениці. Страх і одчай світилися в
погляді у кожного.
— Чого ви такі пережякани і куди бі-
жите?—спитав їх Агастер.
— Дідуся! тікайте ви швидче звід-
сіля. Нас б'ють, камінням із уллиць б'ю-
вають—за те, що не так ми молилось
Богу, як вони, оті хижі звірі в чолові-
чому образі. Ми не знаєм Христа...
— Він—Бог милосердя й любови,—ска-
зав Агастер і кинувся наперед до розлу-
тованих, якихсь незвичайних людей.
Очі в їх, тих людей, ненаситством го-
рїли.
— Ви християне, і так само не пі-
знали Того, Хто сам мовився за своїх
ворогів!—голосно крикнув до їх схвиль-
ований Агастер.
— А, ти ще щось говориш, старий
іуда? Вий його!.. Вий жидів!..—у відпо-
відь зарева йому люта юрба тих звірів,
не людей.
І дощем полетіло од їх каміння. Не-
права і досі панувала на світі...
Очунувшись згодом, Агастер побачив
себе серед купи холодних, зливчених
трупів. А його і на цей раз смерть об-
минула.
Трупи не всі ще були мертві і од де-
яких чулись тихі, безнадійні шепотіння
і стогін,—здавалось, немов вони про-
мовляли:
— Іди!.. Іди!..
Агастер, як шалений, схопився й по-
біг од страшного місця недавньої події.
Засуджений на довічне життя, він нік
не міг знайти собі смерті...
І проходили знов десятиліття й століт-
тя, а він, нещасний, усе ще блукає по
світі, не знаючи ні спокою, ні навіть ко-
роткого сну...
Гр. Трейман.

17 ІV. 1907 р.
Київ.

Як коббаса та чарка то микеться й сбарка.

Дія І. (16-го квітня). Ява І.

Шпюнка (сам).

Ач, прокляте Шило, як собі розбірає? Мене (бе себе в груди), мене хоче вигнать, — а нажиженого місця, з тогож кутка!.. Честь мою дворянську зневажає! Мої наймити, каже, злодії, харпиза, а я ніби то їх беззаконія покриваю!.. А не дідеш, прокляте Шило!.. Думаєш, що як тебе вибрали, то ти вже пан? А заски не хочеш? Тебе вибрали, а мене назначено і не ти мене, а я тебе вижену, геть! і з усім твоїм начинням!..

І кодло Шилове, прокляте, розбірало собі; так і цвікатуть мені в очі!..

А, крамольник!.. Я ж вам!.. А грошей мені треба, страх як треба! Куди я без грошей подінуся, що вдю? І віри мені вже не ймуть ні за який процент, ні свої, ні чужі!..

Колі б Шило поручився, то може й дали б грошей. Треба з ним якось поладитись. Поляжко трошки, а там... по-бачимо. Гей, хлопці!

(Входять Шпюнчині наймити). Не пускати сюди Шилової компанії! Чуєте? Самого не чайайте, а їх не пускайте!.. (Виходить, за ним виходять і наймити).

Ява 2. Трохи згодом.

(Входить Шило).

Шило (сам). Розсердився Шпюнка дуже: не пускає моїх товаришів. Коли б справи не розігнали усіх нас!.. Ова! Ліхо буде. Ну, й подрачували ж його сьогодні хлопці справді не помалу. Треба на час заховати свою честь та поладитись, перепроситись.

Ой, тяжка моя доля! І хлопці мої завзяті, нічого з ними не вдієш, і Шпюнка силу тепер забрав і сердитий став дуже, не такий, як торік був. Та й челядь його кулі—нахабніща стала! Треба якось поладитись!..

(Входить Шпюнчині наймити).

Шило. Чого тобі? Наймити. Казали пан Шпюнка, щоб прийшла ви до них сьогодні, о півночі.

Шило (на бік). Ач, свиняча Шпюнка! Як собі розбірає?! А що епер буде? (Подумавши, до наймита) Прийду скажи.

(Наймит виходить. За ним і Шило).

Ява 3. (У Шпюнки о півночі).

Шило (сидить у снігах, дожидаючись, бо зачинені двері). І не пускає зараз у хату, вража Шпюнка, кишу гні! Дожидайся його тут, у снігах... О, бодай тобі!.. (Шпюнка відчиняє двері і стоїть на порозі у якесь начером у рупі).

Шпюнка. А, прийшов! Ну, йди вже в хату. А що тепер буде, пане Шило? Хіба так можна дворянську честь зневажати? Оце в мене записано все, що там наговорив твій хлопець і на мене, і на моїх наймитів та товаришів... А що, як я його й тебе до суду потягну, або може й без суду розправлюся сам? Розжену вас усіх, а його ще й у холодну посажусь!.. Га?

Шило. Прощу вибачити, пане Шпюнка. Хлопець завзятий, це правда!..

Шпюнка. А ти-ж чув усе; чому не спивня його?..

Шило. Як... думав... вія!

Шпюнка. Думав?.. Гляди, голубе, не думай, а роби, що я скажу. Краще буде.

Шило. (кланяється). Вибачайте, ще раз прошу.

Шпюнка. Маєш ти щастя, що я сьогодні над сердитий. Бо як... десятилітні дубчак з корінням ввириваю!.. Ведмедів, як кошенят, дякую!.. (складає кулак, витирає очі).

Шило. (кланяється) Прощу вибачити.

Шпюнка. То-ж то! Хлопці підтягнеші?

Шило. (кланяється). Підтягну.

Шпюнка. Гляди! А як грошей познати схочу—поручився за мене?

Шило. (перелякався). Як... не знаю!..

Шпюнка. (внутридає очі, згортає кулак). Не знаєш? Десятилітні дубчак з ведмедів душу! кошенят з корінням!..

Шило. (перелякавшись) Постараюсь, що мога!..

Шпюнка. Не крути! Кажі просто: оручишся?

Шило. (тремтить) По-ру-чу-ся.

Шпюнка. Тож-бо то! Ну, підяж ше коббасу, а з чаркою вдовити, перепроси того товариша, бо й його честь зачепив твій хлопець. А завтра у день збору хлопці зведуть тебе перед ними, це раз усіх нас перепросиш. Ну, чого мнешся?

Шило. Як...

Шпюнка. (лякає). Десятилітніх боенят дякую!.. Ведмедів з корінням ввириваю!..

Шило. (переляканий) Добре!

Шпюнка. То-ж-то! Ну, а за те, що і мене перепроси, візьму я тебе з собою до пан-отця розговлятись. Буде там коббаса, й чарка, то може минеться й сбарка!

Кінець першої дії. Друга дія після злигодія, як розговляться Шило із Шпюнкою.

Вибірний Макогоненно.

По Україні.

— Далше (96) число „Ради“ вийде в четверг, 26 квітня. В понеділок, вівторок і середу з нагоди великодних свят газета виходити не буде.

— „Нова“ пише, що міністр внутрішніх справ наказав київській та одеській адміністрації негайно одібрати зброю в чорносотенських організацій.

— „Києвлянин“ подає звістку, що Ціхоцького знов буде призначено на посаду київського поліцеймейстера.

— Останніми часами в дукінівській тюрмі заведено незвичайно суворий режим. Політичним в'язням зовсім не дають побачень. Позавчора до тюрми їздили представники „прокурорського догляду“.

— Позавчора, з наказу київського охоронного виділу, поліція зробила трус в кварт. № 3 буд. 8 на Красній вул. на Дукінівці. Нічого нелегального не знайдемо.

— В маї місяці в Києві має одбутись з'їзд представників крамниць (потребительські общества), що функціонують в Київщині. На з'їзді має бути піднято питання про з'єднання всіх товариств в спілку (союз); має бути вироблений устав спілки і т. ін. Спілка має визначити а поміж себе центральний орган, що буде заправляти всім життям крамниць, буде заводити зв'язки з торговельними інституціями, з фабриками і т. д., має звернути особливу увагу і на внутрішню організацію товариств. Думка організувати товариства в спілку виникла через велике поширення ідей товариських крамниць в сільських громадах, число котрих, як є радія думати, до кінця року має збільшитись до сотні.

— За 6 місяців існування в Росії воєнно-польових судів, в Києві цей розглядав одну тільки справу Ф. Каплан, яку було арештовано за вибух в „Кущевській гостиниці“ на Подолі. Суд присудив Ф. Каплан на 10 літ у каторгу.

— Позавчора в Києві зроблено озброєний напад на єпархіальну крамницю в свічковому заводі. Грабники забрали 400—500 карб. Оліго з них виймаю. Трое зникли. Поранено городового Юрченка, що доглядав „експропріаторів“.

— З Подолля. В м. Волковинях заснувався виділ „союз рус. народа“; на головному „союз“ обираю міського священника Думанського. В „союз“ записалося багато повитових чиновників, вокальні робітники і ин. Заснування виділу перед самим Великднем турбує місцеву єврейську людість. (К. Голос.)

— З Гаврії. В перекопському повіті останніми часами можна помітити збільшення переселенського руху серед селян — „скошників“ Ось, наприклад, цими днями в Семіпалатинській краї посунуло діле село. Всі переселенці молоді, багатосімейні люде їдуть з надією поліпшити свій добробут в суворій країні. (Ю. Кр.)

— З Севастополя пишуть: за наказу генерал-губернатора має бути обрешовано міську управу і усі інституції міського самоврядування. Масові труси та арешти не припиняються. Тюрма повнісінька. (Русь.)

— З Сімферополя повідомляють: 18 квітня на вигоні чередник знайшов бомбу і передав її салдатам Кримського полку. В квартирі на дачі лікаря Архангельського зроблено ударне трусо. Зірвало підлогу, обшукано горіще, перекопано землю в саду. Знайдено документи, с.-р. літературу, кілька ружниць, набой. Проханія міського голови, щоб увільнити слабу матір Архангельського—не задоволено. (Русь.)

— З Волині. 19 лютого в Радзівівці трапилось так: Один з місцевих стражників наскочив на парубка, що йшов по вулиці п'яний, і почав його бити підгасем. Парубок зчинив гвалт. Селяне, почувши крик, зхвилювалися і, озброївшись голублями та кілками, побігли на гвалт. Звент вся вулиця заурядалася народом. Усі були озброєні: і чоловіки і жінки, і навіть діти.

Стражника було зтягнуто з коня і обурений народ почав над ним чинити суд. На підмогу прибгла решта стражників на чолі з урядником. Юрба не рушила з місця.

Урядник, „бачучи непослух“, звелів стражникам набити ружницю... в один мент над юрбою заставили кулі. „Так ви нас убивати“—загуділо селяне і кинулись на стражників.

Стражники, спасаючи ове життя, утікли на конях. Кілька годин згодом після цього розійшлася і селяне, зачинявши на місці забитого мало не до смерті стражника. ((Труд Нар.))

— З Полтавщини. 18 квітня в Полтаві трапився такий випадок: о 9-й годині ввечері, в крамницю Яша убігало шестеро грабників і гукнули до служачих „руки вгору“. Однак цей наказ не зробив відповідного вражіння і один з служачих, поклявшись за собою товаришів, кинувся на грабників; ті почали стріляти, служачі їм відповідали тим самим. Поранених немає. Грабники втекли. (В. кор.)

— На поперецькому фасаді мійської школи імені Котляревського поставлено бюст Івана Котляревського.

— 18 квітня, вночі в Полтаві арештовано 5 залізодорожних робітників. Адміністрація підозріває, що ці робітники пограбували вагон з ящиками в'язні.

— 3 Зіньківського повіту виселяється 500 душ селян в Амурський Край та за Урал—в різні кутки Сибіру.

За кордоном.

Германія. 13 квітня відбулись доповнюючі вибори в саксонському окрузі Глаухау-Меране, де був послан покійний Г. Ауер. Вибрано соціал-демократа Молденбург бідшістю 17 тисяч голосів проти 12 тисяч, які одержав національ-ліберальний кандидат.

Уряд віс до народньої ради проект закону про переміну статей, що карають за образу величєства. Після нового проекту закону каратимуть тільки тоді, коли злочин буде зроблено „свідомо і з олим наміром“. Тягги до суду не буде можна, як що після злочину мине більше як шість місяців.

Ліберальні газети завважають, що розуміння „злим намір“—знадто широке і дає багато змоги прокурорів тягги до одвічальности, особливо за образу за помітчу друку.

Демократичні органи доказують, що коаце-всього було б, як би спеціальні статі за образу величєства зовсім були виключені з кариного статуту.

Англія. Незабаром до народньої ради буде внесеню проект про ірландську реформу і про реформу ради лордів. В зв'язку з цєю останню реформу є начеб то також проект про примусовий викупи землі. Газета Daily Telegraph пише, що ліберальний уряд виступив з проектом примусового викупу тільки для того, щоб викликати рух проти великих земельних власників, з яких складається рада лордів і скористуватись цим настрєм для ґрунтовної реформи вищої ради.

Останні вiсти.

(По телеграфу та з газет).

Лихо Зурабову.

Газета „Русь“ повідомляє, що до посла Державної Думи Зурабова що дня приходять тисячі осіб і все викликають його на поєдинок за образу в промові в'язька.

Чутка про Головіна.

Ходить уперта чутка, що Головін одмовиться бути нададі головою Державної Думи.

В Думі.

Думська комісія носить в Думу законопроект про незайманість особи. Законопроект про місцевий суд так само вже готовий. Як настали святки, життя в Думі замедло. Комісії не працюють. Кватирі фракцій порожні.

Посол Іващенко.

Газета „Сегодня“ пише, що посол до Державної Думи октябрист Іващенко або-же-жовіліш.

Адвокати в тюрмі.

Адвокати Зарудного, Блісеєва та інших посаджені в тюрму за октябрську забастовку адвокатів.

Слідство в „Крестах“.

Після доклада Макарова, Століпін назначив комісію з прокуратурою і тюремною адміністрацією для розслідування подій в „Крестах“. Поки дощитано 40 угодливих. Виявилось, що старший надзиратель Орлов силою мужеложствував угодливих. Під час розрухів у камери політичних було приведено дві роти московського гарнізону; москалі дуже побити прикладами шість в'язнів.

На теплі води.

Вітте в маї їде на три місяці за границю.

Ворони ірчать...

Представники американських капіталістів ведуть переговори з Кокочевим про концесії в Сибіру.

Провина!

„Русь“ пише, що у воєнно-окружний суд постунило діло 78 салдатів лейб-гвардії фінляндського полка, яких винуватять за мовчанку тоді, як до них приїталося вище начальство.

Біда Іліодорові.

Митрополіт Антоній заявив Іліодорові, що коли він не покине своєї шкідливої роботи, то його розстріляють.

Пономарьов слідчий.

Поручка Пономарьова посилають в Севастополь розслідувати діло арештованої с.-р. організації.

1144 загублених.

За вісім місяців воєнно-польових судів засуджено на смерть 1144 чоловіка; до иншої кари—790. Оправданю—71.

Мало крові!

Приговор воєнного суда по ділу про вбивство Ігнатьєва опрештовано; для того, щоб подати протест, наново вставлено прощучий 48—годинний строк.

На старі мотиви.

В Мінську адміністрація заборонила открыту бібліотеку імені Міцкевича.

Наказ воєнного міністерства.

Єсть така чутка, що воєнно міністерство наказало офіцерам не викликати Зурабова на поєдинок, бо вважає, що ця справа вже скінчалася.

Наказ Століпін.

Століпін звелів начальникові над почтами подбати, щоб кореспонденція послав Державної Думи була ціла, щоб ніхто її не зачепав. Хто це робитиме, ситілка того кара.

Центр Державної Ради не згоджується з тим розділом законопроекту про воєнно-польові суди, де сказано, щоб Дума переглянула всі присуди цих судів. Члени центра Державної Ради хотять, замість цього, прохати найвищу власть помилувати всіх покараних польовими судами.

З наукового, літературного та артистичного життя.

На зсліанню Церковного историко-археологического товариства в Полтаві, що відбулось 10 апріля, постановлено було між иншим: 1) видати з привоу тисячєлітнього юбілею Переласла історію цього міста. 2) Доручити укладавця цієї праці д. Стороженков і 3) Звернутись з проханям про те, щоб дозволяли поставити пам'ятник тисячєліттю в міському саду або на Соборній площі.

„Весенніе голоса“. Збірник вірнів і оповідань для дітей старшого віку. Між иншим в збірнику помічено вірш Лєсі-Українки.

Вийшов з друку 2-й збірник „Факеловь“. Між иншими статтями звертають увагу: „Букунинь и Марсья“—Мейєра. В збірнику є чимало статей про анархізм.

Число видань українського перекладу євангелія. „Київській Голос“ (№ 107) умістить цікаву замітку л. О. Л. про те, який широкій запит помітно на український переклад євангелія. За 9 місяців переклад цей видавався аж 5 разів. В перше євангеліє от Матфїя видано було в кількості 5000 прим., другим разом довелось видати м. 5000 більше. Третє і четвєрте видання—в кожне в 20,000 примірників. П'яте—в зменшеному розмірі видано було в кількості 10,000 прим. Тепер друкується євангеліє од Марка теж в кількості 20,000 прим. Таким чином неминуло й одного року, як українське євангеліє вийшло в світ в кількості 85,000 примірників, не рахуючи сюди примірників пасхального, яке видано було невідомо в кількості примірників.

В критико-бібліогічному журналі „Книга“ подано „огляд української періодичної преси“ С. Русєвої.

Дописи.

С. Малі-Єрчині (скалярського пов.). Переселенський рух завігав і до нас в село. Дняв десяток посміється вже досі в дорозі на Зелений Кайи, а є де-кіляки таких, що тепер заштурюють в дорозу. Кругом в окрузі

те ж звачодяться охоті шукати щастя в далекому краю. Наприклад, з с. М.-Лисовець вийшло в Асур 10 сімей, а з м-ка Павлович знайшовся тільки один селянин (Іван Ковлюк), що покинув яке б то там вже не було печене та варене і пішов з сімейством в далеку дорозу. Усі оці переселенці виїхали на галай-балай, ні сном ні духом не відуючи, яка несподіванка чекає їх в тій несприятій стороні, що лиш здалека „чужаго, прекраснаго“ здається їм такою приваблюю та шалєвою. Переселенці—це жертви, бідняги-карасики, що вловились на рудочку, яку закинув їм уря. Останній в своєму заклику до переселєння дуже гарячим фарбами розмалюєвав ті місця, якими має намір наділити селян. Така приваблює річ дуже роздратувала апетити вавів годливих і обираючи селая, які тасувться в Мінськов-Усурийський край, думуючи, що там задовольнять їх їхні обіжкуні.

Тутешнє начальство дуже співчуває переселєнню і запомогає селянам або тільки сьєкатє Іх. Однаже більшість селая дуже скептически дивиться на це, пам'ятаючи твердо сьєвно звісні слова незабутнього кобзаря: „немає другої України, немає другою Дунаєм А ви претєся на чужину, шукати доброго добра“. Лєтє з сумним та невеселим змістом, що засилають на батьківщину колишні вьселєнєцє Іх рідний сез, же зьйивий раз перекоунуть Іх земляки в думках про чужі краї. Яка там земля, який клімат, як там доводиться бідувати з 100 дес. землі, якої віба б то наділає уря, це все гаразд відомо більшості селая, тому і одхилає Іх від переселєння.

Більшість же запомогі тут в місці, а не де-ниде. Надія лєдєє живоїтє на Думу: може вона запомогає? Чутки про майбутній роспуск Д. Думи викликають навіть у самих поміркованох та „свирєних“ селая почуття обурєння і гніву. Не ругається, щоб описала цього не вьнікло великого заколоту серед селая.

Зраз сьєланє дуже незадоволеннісьє новою натуральною повинністю, що накладєє на Іх начальство. Який тиждєнь, як засталають по черє сьєланє з пєвною волєю вартувати почотвий виділ в бляжєчому пункті. Треба ж знати, що в цій справі сьєланє не одержують ніяких ані підємних, ані суточних. Мусять бідолахи тьєпати по весняній гразощі який десєток верст і гудувати куском чертєвого хлєба. Почують (наприклад, в м-ку Павлович) будь би яка година, на дворі. Провудьтєсьє цілий дєнь животи поїдудьтє гаразд їм таї вдуьтє в кімкани в руках, сьєланє „во-своєно!“

Страїк на екомійних ген. Васкакова зарраз вже скінчили сьєланє. Пішла тепєр нова поведєнєцє в його. Де і як тільки може,— тьєє сьєланє і доводять Іх до одачу. Приблїний його користуютьєся за „вїрну“ службю деяких привілеями. Так,—воинь можуть безбєрєвно цілком вьнєагати тепєр у сьєланє, щоб прихлєдьтє на роботу, хлєбара. А тіх, що зовєсім не дають Іх нічого, не приймають.

С. Петринівна (катериньславської губернії). У перших зслєзах апріля справник і ставовий „нагрєнули“ до влєборшєка Євєсанєтєської волєстє П. В. Литвинна і забрали у нього дєкілякі примірників „письма депутатовь“, газету „Думській Голос“, і листи наших депутатів Носіка і Караваєва. Справник дуже заікачивєє те, що Литвин, уає „Гєорґія“, а займаетьєся „такими ділами“, устрєває у „полїтїка“. На це Литвин відповіє, що тут вїяк такої „полїтїка“ немає, і що цє—листі тих депутатів, котрих вони обрали у Думу, а що до газет, то він не винен, що тьєє йому Іх дослєлає, а що вьшуть по газетах, то на те є люде, котрі дозволяють ці газети. А до того, же й ні в листах, ні в газетах нічого страшноєго не має, бо це все голосово балачкаєсьє у Думі, і тьєємого теж нічого не має, бо у волєстї і по поміж селая ні листи і газети чьєтає і сам він Литвин, бо Дума обговорєє народню справу і весь народ дуже чєє цікавитьєся і він Литвин не має права довати листів, котрі пишуть депутати. Докладаючи Литвинна, справник сказав: „у вас жінка, діти—а ви можете за це діло постраждати“. Поки ще ні листів, ві газет Литвин не повернуто.

Пароходи товариств.

„Товариство Пароходства на Дніпрі та його притоках“ і „2-е Пароходне Товариство на Дніпрі та його притоках“ з початку навігації, до нової зміни, будуть пускати пасажирські пароходи в такі години:

Table with columns: Line name, City, Frequency. Includes: 1) Київ-Катериньславська лінія (Київ 5 год увеч., Катериньслав. 5 год увеч.); 2) Київ-Гомельська (Київ 2 г. в день, Гомель 1 1/2 г. в день); 3) Київ-Чернігівська (Київ 5 год увеч., Чернігів 6 год увеч.); 4) Київ-Пінська (чотирі рази на тиждєнь; з Києва в неділю, вівторок, сьєреду і п'ятницю—в 10 г. уранці; Пінську в неділю, вівторок, четвєр і п'ятницю—8 г. уранці).

Table with columns: Line name, City, Frequency. Includes: 5) Київ-Чернобыльська (Київ 6 1/2 год увеч., Чернобыль 8 г. уранці); 6) Київ-Могилївська (чотирі рази на тиждєнь; з Києва в неділю, вівторок, четвєр і п'ятницю—в 2 год. ночи; Могилївську в неділю, вівторок, четвєр і п'ятницю—6 г. уранці); 7) Могилївську-Оршанська; 8) Гомель-Вітківська (щодня).

Залізничні Поїзди.

Table with columns: Шляхо-Залізнична (Юго-Западна залізниця), Відходить з Києва, Прибуває до Києва. Rows include Кур'єр I, II, III, Пасаж. I, II, III, Митам. I, II, III, Почт. I, II, III, Київ-Полтавська залізниця, Київ-Харківська залізниця, Київ-Одеська залізниця.

Курсистка, колишня народна учителька шукає уроків в од'їзд. Звертатись листом по такій адресі: Київ, Пушківська, 12, кв. 13. Е. І. 5-5

З великим успіхом вилічу травами всі хвороби. Маю багато подяк, заверених в нотаріуса. Київ, Золотоустовська, № 62, Петро ШУРИЛО. 3-3

Михайло Одинокій.

Промінь надії на инше життя.

Склад видання у Києві, Книгарня „Київ. Стар.“ Безаківська, 8, у Полтаві, книгарня Марковича. Ціна 75 коп. 5-4

Вийшла з друку 4 книжка за м. апріль 1907 р журналу

„УКРАЇНА“

Зміст. ЧАСТИНА I.

I. М. Кр-свий. „Марія“ Т. Шевченка. (Аналітична проба). II. І. Стеценко. Історія української драми. Розділ III (Далі). III. Г. Бараць. О біблейско-агадическом элементі в поетичній і сказанній початкової рускої літератури. (Далі). IV. Д-р М. Пачовський. Літературна мова на Україні. V. Д. Д. Проф. П. Голубовський. (Посмертна згадка). VI. О. Л. Де-що про українську прокламацію 1847 року. VII. Біо-графія: а) Архив. юго-западної Росії. частина VII, т. III. Акты о заселеніи Южной России XVI-XVIII вв. Київ 1905 г. I. Ч.; Михайло Грушевський. Про старі часи на Україні. В. Дьял. А. Е. Крымский. Древне-киевский говоръ. В. Д. VIII. Д. А.—ко. Огляд журналу. IX. Нові книжки. Частина II.

I. С. Петлюра. Політичні українські партії в Галичині. Партія українських соціал-демократів II С. Петлюра. З українського життя. Оповідки.

ОТКРЫТА ПОДПИСКА

на ежендівную политическую, общественную и литературную газету

„Херсонській Курьеръ“.

Съ Марта сего 1907 года въ г. Херсонѣ выходитъ ежендівная прогрессивная газета „Херсонскій Курьеръ“ подъ редакціей прис. повѣр. А. Г. Осмокаго. Давая послѣднее освѣщеніе общегосударственнымъ вопросамъ, „Херсонскій Курьеръ“ вмѣстѣ съ тѣмъ будетъ уделять серьезное вниманіе разработкѣ и освѣщенію краевыхъ вопросовъ, особенно вопросовъ объ экономическомъ и культурномъ полемѣ нашей деревни и защитѣ интересовъ трудового класса вообще.

УСЛОВІЯ ПОДПИСКИ: въ Херсонѣ: Възъ доставки на 1 годъ 6 руб., на 1 мѣсяць—50 коп. Съ доставкою на 1 годъ 7 руб., на 1 мѣсяць—60 коп. Инородинимъ съ пересылкою: На 1 годъ 8 руб., на 1 мѣсяць—70 коп. Для крестьянъ и народныхъ учителей подписная цѣна понижена до 6 руб. въ годъ или до 50 коп. въ мѣсяць. 3-1

Українське видавництво „РАНОК“.

Вийшла з друку книжки:

- I. „Рай і поступ“, М. Драгоманова, 3 видання 40 к.
II. „Автономія і цілість держави“ Піменової, перекл. Ол. Коваленка. 3 к.
III. „Прометей“, сл. Ол. Коваленка, муз. К. Стеценка, для хора і піаніно. 45 к.
IV. „Ще не вмерла України!“ сл. П. Чубинського, муз. К. Стеценка (для хора) народне видання 15 к.
V. „Роввага“, український декламатор, друге видання, доповнене в оправі 1 р. 25 к. 1 р. 75 к.
VI. „Горбоконик“, казка віршамі Ол. Коваленка 20 к.

Продаються в Києві, в книгарнях: „С. Іванова і Ко“ Фундуклеївська, 2; „Київської Старини“, Безаківська 8.

Вийшла з друку четверта книжка УКРАЇНСЬКОГО ЖУРНАЛУ

„Літературно-Науковий Вістник“

Зміст: В. Валентій, Веснянка; В. Пачовський, 3 поезій; М. Коцюбинський, Невідомий, етюд; Маруся Воловачина, Спомини української селянки, (докітчене); С. Черкасенко, На весняні мотивах; проф. Вол. Перетц, Українські думи; Козачка, Не д я мене вони, лишні квіти цвілі; Мх. Мочульський, На спомини Івана Манджурі; З ведрукованих поезій Ів. Манджури: Сіяльник, Діти; Ів. Франко, Середні віки і їх поет (далі); Василь Мова (Лиманський), Старе гніздо й молоді прах; драматичні образи: Хр. Алчевська, Проліски; Ол. Р-айн, До статистики Правобічної України; Берштерне Берзон, Марі, роман (далі); З П. Я. поезія; Мх. Грушевський, На українські теми: „О любви къ отечеству и народной гордости“ (докітчене); З Микеля Анджели пер. Павло Граб; Міріам Гаррі, Здобуте срусалима, роман (далі); Новини нашої літератури. Ів. Франко; С. Сфремов, Відгуки з життя і письменства; З Леопарді, поезія; Мх. Лозинський, З Австрійської України; Ф. Матушевський, З російського життя; Біографія: Етнографічний збірник, т. XXI. У Львові, 1906; Сильвестер Ярчевський, Горемир поетична казка, Чернівці, 1906—Ів. Франко; Володський, Як вони женихалися, жарт в 1 ді, у Києві, 1907—В. Д.; „Кіточка“. Збірничок перлі української поезії, склад М. Щербина,—Гр. Трейман; Т. Хуторний, Читанка. Перша книжка після граматки з малюнками, видави. Є. Череповського—Є. Ипасницький; Богданъ А. Дьдичій, Свои життєві записки, Львів 1907.—Ів. Кривецький: Статистический справочникъ, вип II, Фананс, Сиб.—М. Порш; Книжки надіслані до редакції. Оголошення. Передплата в Росії 6 руб., хто платить відразу за цілий рік. На виплат: 1 січня 2 руб., 1 марта, 1 чер. 1 і вересня по 1 р. 50 к. Поодинокі книжки кошт. 75 к. За зміну апр 30 к. Редація і головна контора: Київ, Прорізна, 20, кв 3, (відчинена що-дня від 2—5 год.). Передплату приймає Головна контора (Прорізна № 20), а також контора „Ради“ (В. Підвальна, 6) і книгарня „Кіевской Старини“ (Безаківська, 8). Книжки висилаються раз на місяць; хто надсилає передплату по виході книжки дістає валежні книжки при найбільшій розсилці. Видавець М. Грушевський. Редактор Ф. Красицький.

Саме цінне для всіх-то є здоровля!

Відомий по всьому світу Гарцьний Чай (чорний).

(Harzer Gebirgstee) ГІРСЬКІ ТРАВИ.

Добре випробуваний рекомендований усіми видатнішими лікарями, дозволений до уживання Медичним Департаментом, що при Міністерстві Внутрішніх справ у Петербурзі.

Чай з гір Гарця є єдиний і необхідний засіб для кожного, хто хоче бути здоровим. Питво се, коли уживати його шклянок по 2, 3 на неділю,—зовсім вигоєє лишаї, всякі прищі на тілі, особливо на обличчі та на руках, геморої, рематиз, всякі хвороби у животі, помагає, коли кров влірає у голову і т. и., також надає апетиту, добре впливає на шлунок, є кращий лік при запаленні в легенях, інфлуенці та холері.

Ціна коробки 1 карб., 1/2 коробки 50 коп.

За пересилку додається по поштовому тарифу. Висилається негайно після замовлення з платою на місці (налож. платеж.) не менше карбованця. Єдиний представник за-для Росції

196-3

Йосип Гроссман

г. ВАРШАВА, Слизька 33-а.

Для апікарів та дрогистів відповідна скидка.

Українська школа.

Перший рік ГРАМАТКА. Склад Г. Неводовський

Містить до 8 аркушів друку в додаток розрізної азбуки більше 100 малюнків. Книгарням скидка 25%. Хто влисує від автора не менш 5 примірників, за пересилку не платять. На пересилку поодиноких книжок поверх ціни додається 10 коп. Копійки можна марками. Склади видав.: у Чернігові М. С. Неводовського. У Києві, книгарня „Київської Старини“ 50-5

МОДНИЙ ДІМ

Т-ва К. С. ПРОЦЕНКО та Ко на Хрещатику, 29, д. Попова проти па-сажа.

Що-дня одбіраються новини: шерстяні матерії, шовкові, шантунг, маркізет, французьке полотно, англійське піке та інші бавовн. ткани ШВЕЙЦАРСЬКІ полотно-вані й батистові ПЛАТТЯ і БЛУЗКИ.

ціни без торгу.

10-7

ТОВАРИСТВО

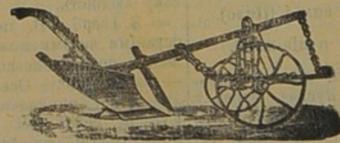
„РАБОТНИКЪ“

Київ, Миколаївська, № 11.

Погребище,

Київ. губ.

Почта Босній Брод

Жмеринка,

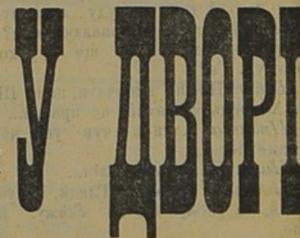
Под. губ.

Склад хліборобського знаряддя і машин.

Плуги, сіялки, крөмера, драпачі, культиватори, борони, саможатки, молотілки, приводи, січкарні, млини і инш.

Ціни дуже низькі. Прейс-куранти безплатні. 12-7

Скаторни кольорові і білі серветки, панчо-хи дамські і дитячі, шкарпетки мужеські, кружево, хустки до носа полотняні і батистові одержані у МАГАЗИНІ У ХРЕЩАТИКУ, 36, проти Лютеранської вул. де ап-тека Марциничка. — ціни дешевші чим всюди. 10-4

Редактор М. Павловський. Видавець Є. Чиналенко.

ОПОВІСТКИ.

Портрет Т. Г. Шевченка.

Литографований двома фарбами 14 1/2 x 11 вер продається у Києві 1) в Книгарні „Кіевской Старини“ Безаківська к. 8 2) у видавця, художника Ф. С. Красицького, і в інших книгарнях. Ціна портрета 1 карб., дешевого видання 20 коп. Хто влисує од видавця наложкою платово 5 ека. по карбованцю, або 25 ека. по 20 коп.—за пересилку не платять. Усі гроші або частину надсилають вперед. Книгарням відповідна скидка.

Видавництво „ВІК“

випустило нові книжки:

- 1. В. ВИННИЧЕНКА „Діагармонія“, драматичні картини. Ц. 50 коп.
2. В. ВИННИЧЕНКА „Краса і сила“, оповідання. Ц. 1 р. 50 коп. на кращ. пап. 2 руб.
3. Б. ГРИЧЕНКА—„Граматка“. Ц. 15 к.
4. А. КОНОШЕНКА—„Українські пісні з нотами“, 3-тя сотня. Ц. 20 коп.

С. АДЛЕР

Прорізна ул., № 2.

Елегантне доб-ре пошпте мужеське вбрання ПО ЗАКАЗУ.

Багатий вибір матеріалів найнращих російських і заграничних фабрик. Щоб дати можливість дд. заказчикам упевнитися, що закази виконуються добре, приймаються замовлення також із матеріалу заказчика. 25-16

До сезону

С.-т. Р. М. Гершман

Петербургська фабрика БІЛИЗНИ та галстухів. Шовкові блузки. Приймаються замовлення, переробка і значення білізні. Ціни без торгу. МОДНІ ФАСОНИ. 100-7

МАГАЗИН ГОТОВОГО МУЖЕСЬКОГО, ЖІНОЧОГО ДИТЯЧОГО та ФОРМЕННОГО ВБРАННЯ

МОСКОВСЬКОГО ТОРГОВОГО ДОМУ

Нижній-Новгородъ 1896. Золота медаль.

В. К. ФІРГАНТ С-НИ

у Києві одчинено в новому розкішно-оборудованому просторному помешканню,

45 на Хрещатику у д. Неезе, проти аптеки Фидіповича. 45

НА ЧАС ВІДКРИТТЯ НОВОГО МАГАЗИНУ ОДЕРЖАНІ.

У жіночому відділі

Роскішний вибір останніх новин сезону: саки жанетки, пальто, манто, накидки та инше. Всяке вбрання, що не пропускає води.

МОДЕЛІ кращих домів Парижа та Берліна.

для замовлень

Роскішний вибір матеріалів самого моднього малюнку кращих російських і заграничних фабрик.

Замовлення виконуються під доглядом відомих досвідчених фахових закройщиків.

КРОЙ ЕЛЕГАНТНИЙ, РОБОТА БЕЗДОГАННА. Особи, що мають державну посаду, можуть купувати на виплат.

ціни оптові, по-за конкуренцією і без торгу.

10-5